
Žízeň

L. A. Larkin

ZBÝVÁ 5 DNÍ, 2 HODINY A 53 MINUTY

5. březen, 9:07 (koordinovaný světový čas UTC-07)
Antarktický ledovec Pine Island, 74° 55' S, 101° 11' W

V minus třiceti stupních Celsia pramínek krve na Macových vousech rychle zamrzal.

„Co... co chcete?“ vykoktal natažený vleže na zádech.

Maskovaný útočník neodpověděl. Při potyčce Macovi strhl z hlavy dioptrické ochranné brýle, takže teď Mac viděl muže, který na něj mířil puškou, jako děsivou rozmazanou šmouhu.

Před několika minutami Mac pomáhal Davovi vynést z červených kletutých buněk v táboře, jimž říkali „jablka“, křehké vědecké přístroje. Po ukončení projektu v trhlině Walgreen zavírali na zimu tábor. Sněžné skútry byly naložené a Mac, ve větru prochladlý, začal podupávat a kroužit pažemi. Počáteční nadšení z toho, že si prohodil směnu s glaciologem Lukem, z něj vyprchávalo. Silný mráz mu pronikal do morku kostí.

Teď mu bušilo srdce a po zádech mu stékal čúrek potu. Surový úder pažbou pušky mu zlomil žebra, dýchání mu působilo učiněná muka. Pár metrů od něj, blíž k trhlině, ležel Dave. Měl zvednuté paže a mířily na něj dvě pušky. Poslední ze čtyř neznámých mužů je sledoval z povzdálí, neozbrojený. Z toho, jak se mu ostatní podřizovali, bylo zřejmé, že je jejich vůdce.

„Kdo jste?“ zeptal se ohromený Mac. Ve vzdálenosti přinejmenším tisícovky kilometrů se žádná jiná terénní pracoviště nevyskytovala a věděl, že nejbližší polární stanice Li Bai je momentálně bez posádky.

Ani tentokrát mu nikdo neodpověděl. Slyšeli ho v tom větru, co se svištivě hnal přes ledovec z hory a foukal mu do tváře bodavé krystaliky sněhu?

Vůdce k němu přistoupil. Sehnul se a Mac uviděl ostřeji něco z jeho rysů. Pod vyhrnutou kuklou se ukázaly tenké rty a řídké černé vousy na chlapecké bradě. „Ohlásil jsi naši přítomnost?“

Měl překvapivě hluboký hlas. A ten přízvuk... Americký?

Než Mac stihl odpovědět, tazatel dal pokyn nejbližšímu podřízenému, který Maca kopl do ledvin. Křečovitě se roztřásl a vyzvracel žluč.

„Odpověz. Volali jste na stanici?“ vykřikl muž jako nějaký velitel výcviku.

Mac lapal po dechu a oči mu slzely tak, že sotva rozpoznal na zemi černý obrys své rozbité obousměrné vysílačky. Neměli čas přivolat pomoc. Neznámí muži, oblečení v bílém, byli prakticky neviditelní. Když se tam zničehonic objevili, Mac a Dave jen udiveně zírali. V Antarktidě nebyl důvod domnívat se, že cizí lidé nejsou přátelé, někdo z mezinárodního společenství výzkumníků. Rozhodně nečekali, že budou návštěvníci ozbrojení.

„Ano,“ řekl Mac a doufal, že muž jeho lži uvěří. Volal na stanici Hope podle dohodnutého plánu přesně v devět, před deseti minutami.

Vůdce skupiny se na vysílačku podíval a sklonil se ještě blíže k Macovu obličejí. Měl malé, ale dokonalé zuby, nepřírozeně bělejší než ledovec. Prohlížel si Maca s klinickou precizností. „Nevěřím ti.“ Roztáhl v úsměvu tenké rty, až skoro zmizely. „A jste z té australské stanice Hope?“

Macovi se podařilo zavrtět hlavou, i když přitom jeho tělo skučelo bolestí. Ze všeho nejméně si přál dovést tyhle lidi ke svým přátelům.

„Aha.“

Muž šel k ležícímu Daveovi, sebral mu vysílačku a kopl zajatce do podrážky boty, jako kdyby zkoumal pneumatiky vozu. Dave mu chtěl ušetřit kopanec, ale útočník uskočil stranou a vydal rozkazy v jazyce, kterému Mac nerozuměl. Dva útočníci Daveovi přiklekli paže, každý na jedné straně.

Byl mladý a zdatný, bojoval. „Pusťte mě, vy hajzlové!“

„Volali jste na stanici Hope?“ křikl vůdce na Maca.

Jeden z útočníků – rozložitý a krátkonohý jako buldok – Daveovi stáhl kapuci a odhalil křtici světlých vlasů. Jednal rychle jako člověk zvyklý na boj.

Dave kopal a svíjel se. „Pusťte mě!“ zaječel.

Mac se snažil jít kamarádovi na pomoc, ale muž, který ho střežil, mu přistrčil ústí pušky k obličejí. Statný voják se Daveovi rozkročmo posadil na hrud' a dal mu dvě facky. Než se Dave stačil vzpamatovat, útočník mu sevřel hlavu do dlaní a prudce ji otočil doprava. I v kvílení větru bylo neomylně slyšet křupnutí. Dave se už nehýbal.

Mac příliš pozdě vykřikl: „Ne! Ne, nevolali jsme. Probůh, nic jsme neohlásili.“

Po tvářích mu stékaly slzy k vlasům na spáncích a mráz je proměňoval na malinké bílé korálky.

„To už je lepší. Tím váháním jsi svého kámoše připravil o život. Nedělej ze mě blázna.“

Mac, neschopen promluvit, vyděšeně sledoval, jak muži táhnou Davea, dosud v bezpečnostních popruzích, ke kraji trhliny a házejí ho tam. Lana zasvištěla a tři kovová ukotvení zatlučená hluboko do ledu se pod jeho tíhou napjala. Macovi bleskla hlavou představa, jak tam Dave visí. Úděsná loutka.

Pak ho škulnutím postavili na nohy a v žebrech cítil bolest, jako by ho do boku udeřil cepín. Dva muži ho pevně popadli a táhli k trhlíně. V Macovi narůstal děs. Trhlina, nahoře široká několik metrů, strmě klesala do čím dál užší hloubky.

Podařilo se mu vyprostit paži, ale vzápětí dostal ránu pažbou pušky mezi lopatky, vyjekl a ochabl. Zíral dolů do svého tyrkysového hrobu. Tváří v tvář blížící se smrti z něj vyprchala všechna bojovnost. Cítil, jak mu vlhrou kalhoty.

„Prosím, nezapíjejte mě,“ škemral. „Panebože, nikomu nic neřeknu.“

„Přísaháš?“

„Ano, přísahám. Neřeknu ani slovo. Prosím, mám ženu a dceru.“

Vůdce mužů vyštěkl instrukce. Muži hodili do trhliny Macovu rozbitou vysílačku a pak začali mlátit kladivy do šroubů v ledu, na nichž dosud spočívala tíha Daveova těla. Jakmile je uvolnili, šrouby prolétly po ledu k propasti a zmizely v hlubinách i s lany a Davem.

„Tragická nehoda. Tento ubožák,“ řekl vůdce a ukázal na propast, „se tě snažil zachránit. Ukotvení bohužel povolilo. Takové hrdinství.“

„Ne, nechci tam dolů!“ zakřičel Mac a pokusil se odtáhnout dál od okraje trhliny. „Ne! Nenechejte mě tam umřít!“

Vůdce mu položil na rameno ruku v rukavici. „Příteli, není v tom nic osobního. Vlastně si nejspíš přejeme totéž.“ Odmlčel se. „Nechci ti ublížit.“

Pak Maca pustili. Sotva se udržel na nohách, ale záblesk naděje mu dodal sílu. Vrávoravě se otočil k agresorovi.

„Ale pochop, musíme to udělat,“ dodal vůdce a dal pokyn svému podřízenému.

Mac po kopanci do břicha odlétl dozadu k okraji trhliny, který se s ním urval. Byl tak omráčený, že ani nekřičel. Jeho tělo se s žuchnutím odrazilo od ledu a padalo do modré prázdnoty.

ZBÝVÁ 5 DNÍ, 2 HODINY A 51 MINUT

5. březen, 9:09 (UTC-07)

Druhá strana ledovce Pine Island

Luke Searle, zavěšený v trhlíně na desetimetrovém laně tak ledabyle, jako kdyby seděl na houpačce, zabodl mačky do ledové stěny. Sundal speciální rukavice velikosti XL a přejel prsty po nápadné skvrně. Byla na dotek hladká jako leštěná žula. S pečlivostí brusiče diamantů vyštípl čepelí cepínu malý kousek ledu. Válel ho mezi teplými prsty. Led pomalu tál a uvolňoval písčité obsah.

Luke už zkoumal led řadu let a nic takového dosud neviděl. Zabrán do objevu si nevšímal sotva slyšitelného hlasu, který se linul z jeho vysílačky uvázané k hrudi. Nejenže se spustil do neznámé a možná i vratké trhliny, ke všemu byl sám a nenamáhal se oznámit někomu na stanici Hope, kde se nachází.

Ledové stěny nad Lukem zářily mléčně opalizující bělostí. Dole barva přecházela od bledouckého odstínu safírové modři až k temně titanové. Slunce do těch míst nahlédlo pouze na pár chvil a jen na vrcholu léta. Před Lukem se táhla po ledu vodorovná černá čára tlustá jako paže, podobná lékořicové tyčince. Na otvor pro ústa v jeho kukle a konečky řas se lepily ledové krystalky, mrznoucí vlhkost dechu.

Tohle byl po třech měsících první den, kdy měl Luke volno. Dokončil výzkum rychlejšího tání ledovců a odevzdal zprávu. Jenže s koncem projektu jeho láska k ledu jednoduše neskončila. Antarktida se už brzy ponoří do půlroční tmy a než se tak stane, chtěl prověřit svou teorii, že před dvěma tisíci lety došlo pod zdejší ledovcem k erupci sopky, po níž led přikryla vrstva popílku, časem pohřbená.

„Maddie... deset... me se?“ ozval se z vysílačky hlas vedoucí stanice, sdělení, z něhož zaslechl jen tu a tam něco. Znělo to naléhavě, mohlo jít o bez-

odkladnou záležitost. Luke seškrábl trochu zamrzlého popílku do sáčku pro vzorky, hermeticky ho uzavřel a rychle vystoupal nahoru, aby měl lepší příjem.

„Luku, tady je Maddie na kanálu deset. Slyšíme se? Přepínám.“

Vylezl z trhlíny a vzdálil se od nepevného okraje. Dosud na všech čtyřech si přiložil vysílačku k ústům. „Maddie, tady je Luke. Slyším tě čistě a zřetelně.“

„Luku, vím, že máš dnes volno, ale Mac má potíže se skútreem a možná potřebuje, abys tam zajel a dal do pořádku. Všechno je naložené v přívěsu, ale zlobí je spojka. Přepínám.“

V malém přezimujícím týmu museli všichni zvládat víc dovedností. Luke měl na stanici mimo jiné funkci opraváře. Podíval se na hodinky: 9:19.

„Nedělej si starosti, Maddie. Zavolám mu, teď hned.“

„Díky, Luku. A mimochodem, pomohlo by, kdybychom věděli, kde jsi,“ dodala s povzdechem.

Za vchodem do stanice Hope byla nástěnka podobná šachovnici a pokrytá malými háčky, na nichž se pohupovaly plastové visačky se jmény členů stanice. Když někdo odcházel nebo se vracel, musel svou visačku otočit. A zapstat do knihy, kam kdo a kdy odchází a kdy se vrátí. Luke nic z toho neudělal.

„Maddie, umím na sebe dát pozor.“ Luke, jako by chtěl zdůraznit své stanovisko, se napřímil do výšky svých sto devadesáti centimetrů.

„Já vím, že to umíš. Ale potřebuju, abys šel ostatním vzorem.“

„Rozumím.“

„Luku, tohle bych přes vysílačku řešit neměla, ale už ti někdo pověděl, jak jsi otravný?“

Usmál se. „Ano, třeba ty – už několikrát. Jo, a moje bývalka. A předchozí šéf, ten taky.“

„Bezva, aspoň nejsem jediná, koho jako velitelku stanice ignouješ. Ale musíme tady pracovat jako tým. Končím.“

Luke obratně složil slaňovací výstroj, uložil ji do batohu a nasadil si ho na záda. Sundal z nohou mačky, zajistil je a vsunul boty do vázání lyží.

„Macu, tady je Luke na kanálu deset, slyšíš mě? Přepínám.“ Čekal. „Luke volá Maca, ozvi se, prosím.“

Nic. Podíval se na horu na věž pro zesilování signálu v pásmu VKV, podobnou dlouhému žebříku mířícímu k obloze. Měl by určitě dosáhnout

k polnímu táboru, zesilovač prodlužoval jeho dosah. Možná ten moula nechal vysílačku v boudě. Zkusil zavolat Davea, ale nikdo se neozýval. Aspoň jeden by ho snad měl slyšet, ne?

Zkusil znovu Maca a teď se aspoň dočkal odpovědi. Jenže tomu stěží rozuměl, protože nastávaly dlouhé odmlky. Vyrozuměl z toho asi tohle: „Mac Lukovi. Slyším tě slabě a přerušovaně. Přepínám.“

„Macu, co je se skútrem? Přepínám.“

Pauza. „Co... tím chceš říct?“

„Ohlásil jsi, že zlobí spojka. Zase prokluzuje?“

„Ne. Spojka je...“ A pak už nic.

„Macu, můžeš to zopakovat?“

„Spojka je O. K.“

Luke se zamračil, překvapený. Maddie by ho nežádala, ať to prověří, kdyby to nebylo důležité. „Určitě?“

„Spojka... už funguje.“ Hlas se ještě pořád ztrácel.

„Rozumím. Ale zní to, jako bys měl hlavu ve škopku vody. Sotva tě slyším. Platí, že se vrátíte kolem poledne?“

„Mac Lukovi... poledne.“

„Rozumím. Kdybyste měli potíže, volej mi.“

„Tak jo. Končím.“

Bylo to divné a Luke se rozhodl, že po návratu na stanici Macovi znovu zavolá.

O půl hodiny později Luke na lyžích zastavil. Když sundal kuklu a brýle, ukázaly se modrošedé oči, výrazné klíční kosti a ošlehaná snědá pleť, která moc neodpovídala jeho třiceti rokům. Nepoddajné černé vlasy akutně potřebovaly zástřih.

V posledních pěti měsících byla jeho domovem budova podepřená na ledu šestnácti hydraulickými nohama. Stříbrně kovový plášť stanice Hope se v chudokrevném slunci blyštěl. Z místa, kde Luke stál, stanice vypadala jako kříženec obří stříbřité ryby a lunárního modulu Eagle. Veškeré obytné i pracovní prostory se nacházely pod jednou střechou, ale palivová nádrž, zařízení na recyklaci vody, požární kůlna a satelitní anténa byly od hlavní budovy oddělené.

Stanice stála po jedné straně mohutného ledovce Pine Island, natočená přední stranou k moři – aspoň v létě. Teď na Antarktidě nastal podzim a roz-

lámaný mořský led se rychle zpevňoval do neproniknutelné bariéry. Za pár dalších týdnů pokryje záliv u Pine Islandu pevný ledový krunyř. Obaloval kontinent natolik, že se v nejhlubší zimě rozloha Antarktidy zdvojnásobila.

Luke zavřel oči. Slyšel jen občasné lupání a praskání, když se led z hory podvolil gravitační síle a sunul se nepostřehnutelně dolů k ledovci. Ticho mu dodávalo energii, cítil mravenčení, jako kdyby se dobíjela každá buňka v těle. Antarktida ho osvěžovala, zvláště v těch dnech, kdy unikl každodennímu shonu a ruchu života v těsné stanici. Mohl tady myslet úplně jasně.

Vdechl jiskrně mrazivý vzduch a otevřel oči. Opřený o lyžařské hole se s obdivem zahleděl na nekonečnou bílou měsíční krajinu ledovce, zasahujícího hluboko do srdce rozlehlého Západoantarktického ledového příkrovu. Na opačné straně se jako obří jazyk natažený nad vodou a olizující sláný nálev setkával s Amundsenovým mořem.

Poslední zásobovací loď odjela před týdnem a měla se vrátit až v říjnu. Drsňačka Maddie Wildmanová, šéfka stanice, se s posádkou ledoborce loučila sebejistým máváním. Opisovala pažemi široké oblouky a bambulky na její fleecové čepici se přitom pohupovaly. Luke si ale všiml, jak znepokojeně pohlédla na Craiga, nejstaršího člena přezimujícího týmu, než zase nasadila široký úsměv. Craig měl překřížené paže přes svetr ve stylu „je příšerný, ale pletla ho moje paní a já ji miluju“. Nejmladší Tubs byl plný předstírané odvahy – stáhl si kalhoty a z lodi se jako reakce ozvalo zatroubení sirény. Když pak z plavidla zůstala jen šmouha na obzoru, Tubs neobvykle ztichl.

Luke po mnoho let sledoval odplouvání lodí s úlevou. Antarktidu považoval za svůj domov. Jenže od té doby, co se narodil Jason, se k úlevě přidala provinilost – a odnedávna i zlá předtucha. Šestiletý syn před ním něco tajil. Luke si natáhl kuklu a rozjel se dolů. Cítil nutkavou potřebu synovi zavolat, povídat si s ním. Jenže to vzhledem k časovému posunu muselo několik hodin počkat.

Obratně kličkoval mezi skalnatými výčnělky, až se ocitl na doslech od stanice. Craig zrovna pracoval na střeše chajdy, v níž měli nouzové vybavení pro případ požáru a zásoby pro přežití. Zamával mu z horní příčky žebříku. Měl na stanici funkci tesaře a požárního velitele.

Než k němu Luke dojel, zkřížili mu cestu tři černobílí tučňáci kroužkoví. Se zobáky vpředu sjížděli po břiše mírným svahem k pláži a vůbec si nevšímalí toho, že tam Luke je.

„Ahoj,“ zavolal na Craiga. „Potřebuješ pomoc?“

„Ne, už končím. Ale možná se bude pomoc hodit tobě.“ Craig ukázal škubnutím hlavy za sebe.

Luke se podíval na stanici, nejistý, o co jde. Všechno vypadalo normálně včetně australské vlajky, která v posledních týdnech zůstala zamrzlá uprostřed třepotavého pohybu.

„Maddie tě chce vidět.“ Craig slezl ze žebříku, vcelku hbitý na muže, je muž je přes padesát, a poplácal Luka po rameni. „Hodně štěstí,“ popřál mu a škodolibě se usmál.

Luke přikývl a šel rychle dál. Ještě než sundal lyže, zaslechl, jak na něj Maddie volá tím svým nakrápplým hlasem. Vždycky to znělo, jako by celou noc překřikovala hudbu v nějakém klubu, ale nic nemohlo být vzdálenější pravdě. Luke v očekávání výtky sevřel trochu pevněji hole. Zamžoural na kovový ochoz podél vyvýšené budovy.

Maddie se opírala o zábradlí a dívala se na něj. Zpod čepice se jí draly vlnité rezavé vlasy a splývaly přes ramena. „Blahopřeju, Luku,“ řekla. „Za zprávu o dynamickém tání ledu jsi dostal ocenění Seligman Crystal. Jsme na tebe moc pyšní.“ Usmála se a opatrně scházela po kluzkých schodech.

Luke si strhl z hlavy kuklu. „Vážně?“ zeptal se nevěřicně.

„Jo, a právem. Ostatním jsem o tom ještě neřekla – chtěla jsem to nejdřív povědět tobě. Večer bude velká oslava.“

„Bezva!“ Luke vyhodil pěst do vzduchu. Nemohl se dočkat, až to poví Jasonovi.

Maddie, vysoká sto sedmdesát dva centimetrů, štíhlá a svalnatá, zaujala nesmlouvavou pózu s pažemi složenými přes hrud, a zadívala se mu zelenými očima do tváře. „Mluvil jsi s Macem?“

„Jo. Říkal, že už spojka funguje, ale stejně bych tam radši zajel a ověřil to.“

„Nemusíš. Pokud říkal, že je vše v pořádku, věřím mu. Neplýtvějme pali-
vem na zbytečnou cestu.“

Luke váhal, jestli má smysl něco namítat. Už i tak se neshodovali ve spoustě věcí.

„Dobře, ty jsi šéfka,“ odpověděl a pokrčil rameny na znamení, že se pod-
voluje.

Ale stejně z toho měl divný pocit.

ZBÝVÁ 5 DNÍ, 1 HODINA A 50 MINUT

5. březen, 10:10 (UTC-07)

74° 52' S, 100° 30' W

Robert Zhao Sheng považoval Antarktidu za peklo taktak snesitelné jen zásluhou šéfkuchaře a s vidinou miliard, které z téhle hnusné díry vytěží.

Zlehka si otřel ubrouskem ústa a odstrčil nedojedenou snídani: ovesnou kaši hojně posypanou hnědým cukrem. Znechuceně ohrnul ret nad blátivou černou kávou. Jak moc toužil po vejcích *à la florentine* a dvojitém espressu. Kuchař dělal, co mohl, ale po týdnech jídel z mražených polotovarů a varných sáčků Robert skutečně trpěl. Asi jako Robert Falcon Scott, jehož deník četl na iPadu.

Opřel záda do židle a zeširoka se usmál. Až se příběh jeho odvahy a přežití v Antarktidě ocitne na první straně *Wall Street Journalu*, konkurenti se budou svíjet závistí. Podíval se ve skvěle izolovaném stanu Weatherhaven pro deset osob na videokameru, dosud postavenou na trojnožce. Nahrával chvíle, které vejdou do dějin. Budou je vysílat na všech sítích jako hlavní zprávy.

Zaklonil hlavu. „Ha!“

Ve světě soukromého kapitálu šlo o unikát. Nikdo jiný nebude moci vyprávět o přežití v tak náročných podmínkách, osobním vedení průkopnického projektu, který přinese světu nesmírně cennou surovinu – nemluvě o takové spoustě peněz pro něj, že je nebude schopen utratit. Ale tím se nemusí trápit. Jak se říká, vyhrává ten, kdo má nejvíc, když umírá.

Robert se zachmuřil. Vichr svištící z pohoří Hudson zacloumal stanem a vyrušil ho ze snění. Podíval se na nové platinové hodinky Jean Dunand, jediné na světě. Stály ho bezmála sto tisíc amerických dolarů. Zbývaly čtyři minuty do telefonátu s otcem, generálem Zhao Yunem, spoluinvestorem jeho nápadu. Robert zesílil zvuk Vivaldiho sonáty „Zima“ ze *Čtvera ročních dob*, aby přehlušil otravné kvílení větru.

Zadíval se na kamínka u svých nohou a myslel na časy, kdy z luxusní kanceláře shlížel na džungli hongkongských ulic. Jeho prací ve funkci člena vedení a investičního ředitele Hood Group, soukromé investiční společnosti s celosvětovou působností, bylo hledat příležitosti v chaosu. Zlato ve

škváře. S oblibou se zaměřoval na firmy v potížích a nutil je prodat. Nejenže se jednalo o hodně výnosné transakce, pokud se dobře provedly – a Robert si vedl velice dobře –, navíc bylo zábavné sledovat, jak se ti chudáci snaží vykrotit ze sevření. Samozřejmě jednal stylově a s elegancí, i když v zákulisí jeho lidé vyvíjeli nátlak, vydírali nebo zastrašovali – dělali vše nutné pro to, aby si Hood Group udržel reputaci nejlepší soukromé investiční společnosti Orientu.

Tu a tam se ozvalo tiché reptání, že Hood Group zachází příliš daleko, a politici nebo lidé od tisku – mluvčí široké plebejské veřejnosti – je nazývali „súpím fondem“. Ale Robert nebyl obyčejný predátor. Vybudoval nejrozsáhlejší korporátní sbírku umění v celé oblasti, sponzoroval symfonický orchestr, jeho nadace přispívala na řadu záslužných věcí. Takové mecenáše lidé potřebují, i když se nevděčným příjemcům jeho aktivity přičí. Dobročinnost je připomínkou jeho bohatství, moci a především vytríbeného vkusu.

Robert se sám pro sebe usmál. „Vrátil jsem do soukromého kapitálu privátní pojetí,“ pronesl nahlas, aniž by se staral, jestli ho někdo venku slyší. Rád se chvástal, že se na kapitálu jeho společnosti významnou měrou podílejí jednotlivci – nová a rychle rostoucí třída čínských miliardářů.

Nadešel čas. Robert ztišil hudbu a v duchu si přál, aby mohl umlčet i vítr. Vybavil si přitom, jak při poslední návštěvě Londýna shlédl představení *Krále Leara*, kde starý král běsnil a spílal větru. Pak tu myšlenku vypudil z hlavy. Byl to blázen, neměl se zbavovat svého království. Robert se podíval do zrcadla a učesal si vlasy s pěšinkou ne uprostřed, ale trochu vpravo, ve stylu Clarka Kenta. Vypadal neupraveněji než obvykle, ale usoudil, že působí drsně, jak by velký antarktický průzkumník měl.

Zapojil se vytočením čísla do bezpečné telekonference a kývl hlavou na otcovu podobu vyplňující obrazovku. Přestože bylo v Pekingu po půlnoci, generál měl na sobě pořád ještě zelenou uniformu lidové osvobozené armády. Trochu svěsil bradu, aby dal najevo, že syna vidí. Jejich tradiční srdečný pozdrav. Robertova interakce s otcem připomínala strategické tahy při deskové hře go. Jeden druhého se neustále snažil přelstít.

„Tak jsi poprvé nařídil zabíjení. Gratuluju, synu,“ řekl generál. „Těšilo tě to?“